

Sygn. akt IV U 199/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 października 2015r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący	SSO Elżbieta Wojtczuk
Protokolant	stażysta Renata Olędzka

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 22 października 2015r. w S.

odwołania K. F.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 12 listopada 2014 r. Nr (...)

w sprawie K. F.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o prawo do renty rodzinnej

zmienia zaskarżoną decyzję i ustala, że ubezpieczonej K. F. przysługuje prawo do renty rodzinnej po zmarłym R. F. (1) od dnia 20 maja 2013r.

Sygn. akt: IV U 199/15

UZASADNIENIE

Decyzją 12 listopada 2014r. znak: (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O., działając na podstawie art.70 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił K. F. prawa do renty rodzinnej po zmarłym w dniu 20 maja 2013 r. R. F. (1) wskazując, że w chwili śmierci męża wnioskodawczyni nie pozostawała z nim we wspólności małżeńskiej.

Odwołanie od w/w decyzji złożyła K. F. wnosząc o jej zmianę i przyznanie jej renty rodzinnej po zmarłym mężu. W uzasadnieniu odwołania wskazała, że po ślubie z R. F. (1) wspólnie z nim wyjechała do Niemiec do pracy i razem z nim tam mieszkała. Do Polski przyjeżdżali na święta, urlop i wówczas zatrzymywali się w jej domu rodzinnym w G.. W związku z uaktywnieniem się zaawansowanej cukrzycy parę lat temu R. F. (1) przeszedł w Polsce amputację stopy. Po tej operacji R. F. (1) ponownie wrócił do Niemiec, ale już nie pracował i pozostawał na jej utrzymaniu. Po tym jak sytuacja zdrowotna męża stała się krytyczna mąż wrócił do Polski, gdzie miał kolejne zabiegi, a wymieniona utrzymywała go świadcząc pracę za granicą. To, że ubezpieczona pracowała w Niemczech, a jej mąż mieszkała i leczył się w Polsce nie może skutkować twierdzeniem o braku ich wspólności ustawowej. Do takiej sytuacji doprowadziła ich trudna sytuacja życiowa (odwołanie k.2-3).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie powołując się na przepisy prawa i uzasadnienie zawarte w zaskarżonej decyzji (odpowieź organu rentowego na odwołanie k.4).

Sąd ustalił, co następuje:

R. F. (1) miał ustalone prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy na podstawie decyzji z dnia 20 sierpnia 2008 r. wydanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział Wojewódzki w O. od dnia 1 grudnia 2007 r. na stałe (decyzja k.109-110 a.r.).

R. F. (1) ożenił się z K. F. z domu N. dnia 7 sierpnia 2004 r. w K. (skrócony odpis aktu małżeństwa k.6 akt organu rentowego). Po zawarciu związku małżeńskiego małżonkowie nie zmienili swoich adresów zameldowania w Polsce, ale wspólnie zamieszkali w G. – rodzinnym domu ubezpieczonej. Po pół roku od zawarcia małżeństwa małżonkowie zdecydowali się na wyjazd do Niemiec za pracą, gdyż ubezpieczona w Polsce nie mogła znaleźć pracy i małżonkowie utrzymywali się tylko z renty R. F. (1). Małżonkowie F. w Niemczech mieszkali wspólnie w wynajętym mieszkaniu pod adresem S. 179, (...) M. od dnia 30 marca 2005 r. i razem prowadzili działalność gospodarczą w zakresie prowadzenia usług sprzątających. R. F. (1) wymeldował się z pod wskazanego adresu w Niemczech dnia 1 października 2012 r. (potwierdzenie meldunku k. 23-29, zeznania ubezpieczonej k. 39). R. F. (1) chorował na cukrzycę i to schorzenie było bardzo zaawansowane, w 2008 r. wymieniony przeszedł amputację nogi powyżej kolana i korzystał w protezy. Zabieg był wykonany w Polsce z uwagi na wysokie koszty opieki medycznej w Niemczech. Po tej operacji R. F. (1) na wizyty kontrolne jeździł do Polski samochodem. R. F. (1) w ostatnim okresie czuł się gorzej i stwierdził, że nie ma sił aby dojeżdżać z Niemiec do lekarzy w Polsce na wizyty lekarskie, dlatego wspólnie z żoną K. F. podjął decyzję, że wróci do Polski. W związku z podjęciem takiej decyzji R. F. (1) wymeldował się z miejsca zamieszkania S. 179, (...) M. w dniu 1 października 2012 r. i zamieszkał w Polsce w K.. Mimo tego że R. F. (1) mieszkał w Polsce, a K. F. w Niemczech, gdzie pracowała to małżonkowie byli w stałym kontakcie telefonicznym, dzwonili do siebie codziennie, a nawet kilka razy w ciągu dnia, dodatkowo R. F. (1) był również w stałym kontakcie z córką i zięciem żony (córką z pierwszego małżeństwa żony), którzy mieszkali w G.. K. F. została w Niemczech tylko dlatego, że tam miała pracę, z której pochodziły środki na jej i męża utrzymanie. K. F. pod koniec stycznia 2013 r. przyjechała na dwa tygodnie do Polski i wówczas mieszkała razem z R. F. (1) w swoim domu w G.. Przed wyjazdem męża do Polski w październiku 2012r. i podczas pobytu w styczniu 2013 r. w Polsce K. F. przekazała mężowi środki finansowe na leczenie i utrzymanie. Poza tym R. F. (1) miał rentę z tytułu niezdolności do pracy, z której się utrzymywał. To, że R. F. (1) wrócił do Polski, a K. F. została w Niemczech było ich wspólną decyzją. Mimo tego ich więzi emocjonalne, uczuciowe i ekonomiczne nie uległy zmianie. Poza miejscem zamieszkania w ich małżeństwie nic się nie zmieniło (zeznania świadka T. M. k.38v-39, nagranie 00:02:44-00:22:00, zeznania ubezpieczonej k.39-39v, nagranie 00:23:00-00:48:47).

R. F. (1) zmarł 20 maja 2013 r. w T. (skrócony odpis aktu zgonu - akta organu rentowego).

Dnia 5 czerwca 2013 r. żona zmarłego K. F. ur. (...) złożyła do organu rentowego wnioski o przyznanie prawa do renty rodzinnej po zmarłym mężu (wniosek z dn. 05.06.2013 r. – k. 1-4 akt organu rentowego).

Decyzją 12 listopada 2014r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. działając na podstawie art.70 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych odmówił K. F. prawa do renty rodzinnej po zmarłym R. F. (1) wskazując, że w chwili śmierci męża wnioskodawczyni nie pozostawała z nim we wspólności małżeńskiej (decyzja z dn. 12.11.2014 r. – k. 47 akt organu rentowego).

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie K. F. jest zasadne i zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 70 ust.1 pkt 1 ustawy z 17 grudnia 1998r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz.U. z 2009r. Nr 153, poz.1227 ze zm.) wdowa ma prawo do renty rodzinnej, jeżeli w chwili śmierci męża osiągnęła

wiek 50 lat lub była niezdolna do pracy i mając na uwadze ust. 3 tego przepisu pozostawała z nim we wspólności małżeńskiej.

Odnosząc powyższe uregulowania do okoliczności sprawy stwierdzić należy, że K. F. spełnia przesłanki do przyznania jej prawa do renty rodzinnej po zmarłym mężu R. F. (1). Nie budzi wątpliwości bowiem, że wymieniona była żoną R. F. (1) od dnia 7 sierpnia 2004 r., osiągnęła wymagany ustawą wiek 50 lat (skończyła bowiem w chwili śmierci męża 61 lat), jak również że pozostawała z R. F. (1) we wspólności małżeńskiej. Zebrany w sprawie materiał dowodowy w postaci zeznań świadka T. M., zeznań ubezpieczonej, potwierdzenia zameldowania wskazują bezspornie na to, że małżonkowie F. pozostawali we wspólności małżeńskiej. Mimo tego, że formalnie po ślubie R. F. (1) nie zmienił miejsca zameldowania, to faktycznie mieszkał razem z żoną w G. przy ul. 3-ego maja 19, a następnie oboje małżonkowie postanowili wyjechać do Niemiec w poszukiwaniu pracy. K. i R. F. (1) wynajęli mieszkanie w Niemczech, gdzie razem mieszkali do 1 października 2012 r. i wspólnie prowadzili firmę sprzątającą. Po 1 października 2012 r. R. F. (1) wrócił do Polski i zamieszkał w miejscowości K. tylko ze względu na swój stan zdrowia i było to wspólną decyzją małżonków. R. F. (1) chciał wrócić do Polski, aby dojazdy na wizyty kontrolne do lekarzy były dla niego mniej dolegliwe. Mimo tego, że R. F. (1) mieszkał w Polsce, a jego żona w Niemczech to byli w stałym kontakcie, codziennie rozmawiali przez telefon po kilka razy. Nadal łączyły ich więzy emocjonalne, gospodarcze. To, że ubezpieczona pracowała w Niemczech było ich wspólną decyzją i przyczyniało się dla dobra ich rodziny, bowiem dzięki temu ubezpieczona i jej mąż m.in. się utrzymywali. Część zarobionych przez ubezpieczoną pieniędzy zagranicą wymieniona przekazywała mężowi na utrzymanie i leczenie. Planowali, że K. F. za jakiś czas również wróci do Polski i razem zamieszkają w jej rodzinnym domu w G.. Oddzielne miejsca zamieszkania małżonków były związane jedynie z ich trudną sytuacją życiową: z jednej strony choroba R. F. (1) i tańsza opieka medyczna w Polsce, a z drugiej strony źródło utrzymania związane z pracą w Niemczech. Wiele rodzin prowadzi podobny tryb życia, że jedno z małżonków wyjeżdża za granicę za pracą w celu utrzymania rodziny a powyższe nie powoduje, że nie pozostają we wspólności ustawowej małżeńskiej. Dlatego nie zrozumiałą jest argument organu rentowego, że ze względu na różne miejsca zamieszkania małżonkowie F. nie pozostawali we wspólności małżeńskiej w chwili śmierci R. F. (1).

Za wspólność małżeńską uważa się rzeczywisty związek łączący oboje małżonków, obejmujący wspólne zamieszkiwanie i prowadzenie wspólnego gospodarstwa, wspólne pożycie, wierność i pomoc we współdziałaniu dla dobra rodziny. Wspólność małżeńska oznacza tu wspólne pożycie małżeńskie w rozumieniu art. 23 k.r.o. i ustaje w przypadku rozkładu pożycia, czyli zerwania wszystkich łączących małżonków więzi (tak SA w Gdańsku w wyroku z dnia 09.05.2014 r., III AUa 1480/13). W przypadku małżonków F. do dnia śmierci R. F. (1) łączyły małżonków rzeczywiste więzi małżeńskie. Wymienieni tworzyli prawdziwy związek małżeński, łączyły ich więzi emocjonalne, duchowe i materialne.

Zgodnie z art. 129 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w razie zgłoszenia wniosku o rentę rodzinną w miesiącu przypadającym bezpośrednio po miesiącu, w którym nastąpiła śmierć ubezpieczonego, emeryta lub rencisty, rentę rodzinną wypłaca się od dnia śmierci, nie wcześniej jednak niż od dnia spełnienia warunków do renty przez uprawnionych członków rodziny.

Wnioskodawczynie wniosek o rentę rodzinną złożyła dnia 5 czerwca 2013 r. tj. w miesiącu bezpośrednio następującym po miesiącu, w którym nastąpił zgon R. F. (1), dlatego też prawo do renty rodzinnej zostało przyznane wnioskodawczynie od 20 maja 2013 r. tj. od dnia śmierci R. F..

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd uznał, że odwołanie wnioskodawczynie zasługuje na uwzględnienie i dlatego na podstawie art. 477¹⁴§2 kpc orzekł jak w wyroku.